

da takke for Tilsagnet om, at vi vil faa Brandpolitiloven paa Landet frem til Revision i en nær Fremtid. Jeg skal dermed anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

H. P. Hansen (Sorø Amt): Som det alt er anført, giver det foreliggende Lovforslag, hvis det vedtages, Justitsministeren en meget udstrakt Bemyndigelse. Det er ganske vist analogt med, hvad der er sket tidligere, og jeg skal for mit Partis Vedkommende og for mit eget Vedkommende heller ikke have noget imod, at man giver Justitsministeren denne Bemyndigelse, hvis ikke dette medfører en yderligere Udsættelse af en Revision af Brandpolitiloven. Saaledes som Lovforslaget nu er ændret i Landstinget, er det blevet fastsat, at dets Bestemmelser skal gælde i 2 Aar, og Justitsministeren har her i Dag udtalt, at han haaber inden Udløbet af disse 2 Aar at kunne fremsætte Forslag til Revision af Brandpolitiloven.

Men det er ikke ganske tilfredsstillende, at vi endnu i 2 Aar skal vente paa en Revision af denne Lov. Brandpolitiloven er af 2. Marts 1861 og paa mange Omraader sikkert ganske forældet. Saa vidt jeg kan forstaa denne Lov, giver den Landkommunerne en meget udstrakt Frihed med Hensyn til Anskaffelse af Brandmateriel. Hvis en Landkommune ikke ønsker at anskaffe de nødvendige Sprøjter, kan Amsraadet ganske vist skride ind, men man har ikke megen Tro til, at Amsraadet vil gaa særlig strengt frem overfor Landkommuner og i Særdeleshed overfor Landkommuner, der er beliggende tæt op mod en Købstad. Forholdet er ogsaa det, at de fleste Steder paa Landet er Brandmateriellet af meget ringe Beskaffenhed og meget lidet nyttigt i Tilfælde af Ildebrand. Derfor er den Bestemmelse, som staar i Brandpolitiloven, at Landkommunernes Sprøjtevæsen ogsaa er pligtigt til at møde i Købstæderne i Tilfælde af Ildebrand disse Steder, ganske uden Betydning. Jeg tror heller aldrig, man ser en Landkommunes Sprøjte møde op. Det er ogsaa ganske unødvendigt, at den kommer, for den vil i de 9 af 10 Tilfælde ikke være i Stand til at udrette det mindste.

Men der er den kedelige Bestemmelse i Brandpolitiloven, at Købstæderne er pligtige til at gøre Gengæld, og det udnyttes i meget rig Udstrækning. Der staar i Loven, at Sprøjterne er pligtige til at møde i en Afstand af en Mil, saa snart der udbryder Ildebrand; og hvis Sprøjterne rekvireres af Brandfoged eller Politimester, er man pligtigt til at møde endog længere borte. Der har

været delte Meninger om, hvorvidt Købstæderne var pligtige til at sende Sprøjter ud paa Landet, naar Afstanden var mere end en Mil. Bestemmelsen er, saa vidt jeg ved, fortolket saaledes, at naar Sprøjtevæsenet bliver rekvireret til en Landkommune, der ligger mere end en Mil borte fra Købstaden, er denne pligtigt til at sende ikke alene een, men flere Sprøjter, saafremt dette kræves. Dette medfører en meget betydelig Udgift for Købstæderne, idet næsten alle Landkommuner omkring Købstæder slaar sig til Taals med dette, at Købstædernes Brandvæsen efterhaanden er blevet ganske godt, og derfor behøver Landkommunerne ikke at ofre meget paa deres Brandvæsen; thi saa snart der udbryder Ildebrand, skal Købstæderne sende deres Sprøjter og Brandmandskab derud — og der ydes ikke noget Vederlag derfor. Man har endogsaa flere Steder drevet det til at begære Brandvæsenet fra Købstæderne; ikke alene til at assistere ved Slukningsarbejdet, men ogsaa til at være med ved Oprydningsarbejdet og Vægtarbejdet for at forhindre, at Ilden paa ny skal blusse op. Man er i enkelte Tilfælde meget villig til at give Betaling, men saa snart Betalingen afkræves, siger man, at Købstæderne har en Pligt til at sende Brandmandskab derud.

Det er et Forhold, som forekommer mig meget uheldigt. Det er ganske naturligt, at Kommunerne hjælper hverandre, ganske naturligt, at Købstæderne, naar der opstaar Ildebrand i en Landkommune, er pligtige at assistere ved Slukningsarbejdet; men det er ganske urimeligt, at vore Købstæder skal være alene eller saa godt som alene om at bære Udgifterne til Brandvæsenet, medens Landkommunerne slipper omtrent fri. Fra Købstadforeningen er der gentagne Gange rettet Henvendelser til Ministeriet om at foretage en Forandring paa dette Omraade, men Ministeriet har hver Gang svaret, at man kan ikke beskæftige sig med den Sag, før Loven tages op til en samlet Revision. Det forekommer mig imidlertid, at naar man ved en lille Lov er i Stand til at give Ministeren en meget udstrakt Bemyndigelse, maa man ogsaa være i Stand til at foretage enkelte meget nødvendige Ændringer. Jeg vil derfor foreslaa, at dette Lovforslag bliver behandlet i et Udvalg, og jeg skulde mene, at der var Mulighed for at naa til en Forstaaelse om denne Sag, saa nogle af de værste Mangler ved den nugældende Lov kunde blive afhjulpet.

Larsen-Badse: Jeg vil paa mit Partis Vegne anbefale at vedtage dette Lovfor-